

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: 10/105-6/2014

Érkezett: 2014 Máj 05.

Példány: 1 Készlet: 1

Melléklet: 1 db. *Pue***Alkotmánybíróság**

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján és hivatkozva az Alkotmánybíróságtól 2014. április 4-én kézhez vett IV/105-5/2014. ügyszámú hiánypótlási felhívására a korábban beadott indítványhoz az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.724/2012/4. számú végzésének** valamint a **Pfv.I.21.724/2012/8. számú ítéletének**, illetőleg a **Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.P.87111/2006/26. számú és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 44.Pf.639.720/2011/5. számú ítéleteinek** alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az **Alaptörvény XIII. cikk (1), a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, valamint az Alaptörvény 28. cikkét.**

Korábbi beadványunk kiegészítéseként álláspontunk alátámasztására a következőket szeretnénk előadni:

Az érintett alapvető jogok**Tulajdonhoz fűződő jog:**

XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

A tisztességes eljáráshoz való jog:

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ... valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

XXVIII. cikk (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Álláspontunk szerint a Kúria hivatkozott ítélete ellentétes Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel, ezzel összefüggésben az Alaptörvény XIII cikk (1) bekezdésével, valamint az Alaptörvény 28. cikkével.

A Kúria Pfv.I.21.724/2012/8. számú jogerős ítélete hatályában fenntartotta a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 44.Pf.639.720/2011/5. számú jogerős ítéletét arra történő hivatkozással, hogy a Kúria Pfv.I.21.724/2012/4. számú végzésével (amelyet az első tárgyalást megelőzően hirdetett ki) az alperesek felülvizsgálati kérelmét a többlethasználati díj megfizetésére vonatkozóan a Pp. 271. § (3) bekezdés a) pontja alapján hivatalból elutasította. A hivatkozott jogszabályhely szerint „*nincs helye felülvizsgálatnak, ha az első fokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság helyben hagyta – egyebek mellett – a közös tulajdonban álló dolog használatával kapcsolatos perekben.*”

Hivatkozva az Alaptörvény 28. cikkére, amely előírja, hogy a bíróságok a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezzék, álláspontunk szerint a Kúriának mérlegelni kellett volna, hogy a Pp. 271. § (3) bekezdés a) pont alkalmazása összhangban van-e a jogszabály céljával, azaz a jogalkotói szándékkal.

Álláspontunk szerint a hivatkozott jogszabályt azokban az esetekben lehet alkalmazni, ha az első- és másodfokú bíróság az **ügy érdemében** hozott ítéletet. Ezt alátámasztja a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényhez fűzött **Nagykommentár** is (melyre korábbi beadványunkban részletesen hivatkoztunk), amely szerint a hivatkozott jogszabályhely jogrendszerbe történő iktatásának célja azon jogalkotói szándék – miután kiemelt érdek fűződik hozzá – hogy meggyorsítsa a „*közös tulajdonban álló dolog birtoklásával és használatával kapcsolatos*” eljárásokat a függő jogi helyzetek mielőbbi megszüntetése érdekében. Miután jelen esetben az első és másodfokú bíróságok ítéletei nem érdemiek, azaz nem a közös tulajdonnal kapcsolatos vitás kérdésekre (van-e többlethasználat, az milyen mértékű, stb...) adnak választ, hanem egy vélelmezett eljárásjogi tényállást rögzítenek, ezért a hivatkozott jogszabályhely alkalmazása a céljával éppen ellentétes hatású.

Ezzel összecseng a BH2013.186. számú jogeset indokolása is (amelyre a Kúria 4-es számú végzése is hivatkozik), amelyben külön kiemelésre került, hogy a másodfokú bíróság az „**ügy érdemében**” hagyta jóvá az elsőfokú ítéletet. A mi esetünkben a T. Kúria a Pfv.I.21.724/2012/4. számú végzésében – ezen BH2013.186. jogesetben szereplő indokolásból – két teljes bekezdést szöveghűen átemelt (amelyek a tényállás különbözősége miatt tényszerűen erre az esetre nem is vonatkoztathatók), amelyet csupán annyiban (de értelmében alapvetően) módosított, hogy kihagyta az „**ügy érdemében**” kitételt, ami azt bizonyítja, hogy tudatos félreértelmezéssel állunk szemben. Álláspontunk szerint a T. Kúriának ez az eljárása alapvetően ellentétes az Alaptörvény 28. cikkével és sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogainkat.

Álláspontunk szerint a Kúriának elsődlegesen meg kellett volna ismernie az ügy részleteit és mérlegelnie kellett volna, hogy az eljárásjogi kérdések miatt elutasított viszontkereset esetében is alkalmazható-e a Pp. 271 § (3) bekezdés a) pontja. Az a tény, hogy a Kúria még az első tárgyalást megelőzően a 4-es számú végzésében rögzítette, hogy a kereset elutasítja (a Pp. 271.§ alapján), **sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogainkat, továbbá az ésszerű határidőn belüli ügyintézés elvének is ellentmond**, hiszen ha a Kúriának nem lenne mérlegelési jogköre a Pp. 271 § (3) bekezdés a) pontját illetően, akkor nem kellett volna egy évet gondolkodnia az elutasító ítéleten és tárgyalást sem kellett volna tartania. A jogszabály illetően értelmezése felveti a **bírósághoz való fordulás jogának sérülését**, ami az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével ellentétes, mivel jogilag biztosított ugyan a Kúriához való fordulás joga (úgy értelmezve a jogszabályt, hogy az csak azon esetekre

vonatkozik, amikor az ügy érdemében születik első és másodfokú döntés) a Kúriának viszont nincs valódi mérlegelési jogköre.

Abban az esetben, ha a T. Alkotmánybíróság is osztaná a Kúria álláspontját és úgy ítélné meg, hogy a Pp. 271 § (3) bekezdés a) pontja (a jogszabályt betű szerint értelmezve) mérlegelés nélkül alkalmazandó olyan esetekben is, amikor az elsőfokú és másodfokú bíróságok nem az ügy érdemében, hanem eljárásjogi tényállás megállapítása alapján hoznak megegyező ítéletet, akkor ez azt jelentené, hogy a másodfokú ítélettel kimerült az alperesek jogorvoslati lehetősége. Ez esetben kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.P.87111/2006/26. számú és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 44.Pf.639.720/2011/5. számú ítéleteinek alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az **Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben foglalt alapjogainkat, valamint az Alaptörvény 28. cikkét.**

Az első és másodfokú ítéletekkel kapcsolatosan szeretnénk előadni az alábbiakat:

Habár a per tárgya valóban a közös tulajdonban álló ingatlan többlethasználatának kérdése volt – az elsőfokú bíróság ítéletében **eltekintett** a – hosszú éveken keresztül lefolytatott és igazságügyi szakértői vélemény is tartalmazó – bizonyítási eljárás eredményeinek figyelembe vételétől és **eljárásjogi alapon utasította el** alperesek viszontkereseti követelését. Az elutasító ítélet lényege az volt, hogy – miután a bíróság eldöntendő kérdésére alperesi jogi képviselő alperesek közül a haszonélvezőket jelölte meg a megítélendő többlethasználati díj kedvezményezettjeiként – az elsőfokú bíróság a periratokból önkényesen és a szöveggörnyezetből kiragadva két olyan nyilatkozatot ragadott ki, amelyekre hivatkozva azt az **eljárásjogi tényállást** vélelmezte, mintha I. és II. r. alpereseknek (mint haszonélvezőknek) nem lett volna viszontkereseti követelésük a bizonyítási eljárás lefolytatása alatt. Majd ebből arra a következtetésre jutott, hogy ezért ők nem is jogosultak a többlethasználati díj érvényesítésére, illetőleg azt vélelmezte, mintha III.-VI. r. alperesek (mint tulajdonosok) ezzel együtt visszavonták volna a keresetüket. A bíróság ezek után elutasította a visszamenőleges többlethasználat iránti igényt – és vélhetően, mivel logikailag nem illett a képbe – a folyamatos többlethasználat megítélésével nem is foglalkozott. (PKKB 11.P.87111/2006/26. számú elsőfokú ítélete 4. oldal 3-4. bekezdések).

A másodfokú bíróság – annak ellenére, hogy a beadott fellebbezésünkben is hangsúlyoztuk azt a nyilvánvaló tény, miszerint a viszontkereset mind a tulajdonosok, mind a haszonélvezők nevében került előterjesztésre – a tárgyalások során csak a többlethasználattal kapcsolatos érdemi kérdéseket boncolgatta és nem vizsgálta az elsőfokú ítéletben szereplő tényállás helytállóságát. A másodfokú bíróság az ítéletében viszont az elsőfokú ítélet indoklására hagyatkozva az abban szereplő **eljárásjogi tényállást** elfogadta, és ez alapján utasította el az alperesek fellebbezését.

Az elsőfokú és másodfokú bíróságoknak az eljárása és ítéletei sértik az **Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz fűződő jogainkat**, mivel nem rendezik az osztatlan közös tulajdon többlethasználatára miatt fennálló aránytalanságot és ezzel lehetetlenné teszik azt is, hogy a tulajdonostársak kölcsönösen rendezni tudják a használat feltételeit. (Ugyanis, aki ingyen használhatja a közös ingatlan jelentősen nagyobb részét, az nem érdekelt a használat tulajdoni arányok szerinti rendezésében).

Az elsőfokú és másodfokú bíróságok ítéletei sértik az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1)** bekezdésében foglalt azon jogunkat, amely szerint **független és pártatlan bíróság tisztességes tárgyaláson és ésszerű határidőn belül** bírálja el viszontkereseti követelésünket. Továbbá sértik az **Alaptörvény 28. cikkében** foglaltakat is. Álláspontunk szerint nem tisztességes az az eljárás, amely a lefolytatott bizonyítást követően (talán megrettenve a döntés súlyától) az érdemi döntés helyett egy – egyébként alapvetően hibás – eljárásjogi indokolással utasítja el a viszontkeresetet. A **Pp. 53.§ (1)** bekezdése értelmében ugyanis *pertársaság esetében egyik pertárs cselekménye sem szolgálhat a többi pertárs hátrányára* (lásd részletesen a korábban beadott alkotmányjogi panasz indítvány 2. oldal 1. és 2. bekezdéseiben). Továbbá a **Pp. 213. § (1)** bekezdés szerint az ítéletben valamennyi kereseti kérelemről döntenie kell a bíróságnak, tehát – a szakértő által megállapított többlethasználattal mértéke szerint – a folyamatos többlethasználattal díjról is rendelkezni kellett volna a bíróságnak.

Álláspontunk szerint a másodfokú bíróság feladata lett volna megvizsgálni az elsőfokú határozatot megalapozó eljárásjogi tényállás valóságát és csak azt követően foglalkozni a többlethasználattal kapcsolatos érdemi kérdések vizsgálatával. Az a tény, hogy a másodfokú bíróság az eljárás során nem foglalkozott az elsőfok által vélelmezett **eljárásjogi tényállás** vizsgálatával, **sérti az Alaptörvényben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogainkat és ellentétes ésszerű határidőn belüli ügyintézés elvével is**, hiszen négy éven keresztül folyt a másodfokú eljárás, az ügy érdemi kérdéseit boncolgatva, miközben, ha valóban fennállt volna a bíróság által vélelmezett tényállás, az eljárást azonnal le lehetett volna zárni. Álláspontunk szerint az **Alaptörvény XXVIII (1) bekezdésben foglalt bírói függetlenség követelménye** is sérült, ami abban nyilvánult meg, hogy a másodfokú bíróság feltételezhetően annak érdekében mellőzte az elsőfokú határozatban felállított tényállás ellenőrzését, hogy megvédje az elsőfokú eljárást lezáró – egyébként védhetetlen és megalapozatlan – ítéletet, azaz a bíróság „becsületét”.

Annak eldöntését, hogy a Pp. 271 § (3) bekezdés a) pontja önmagában sérti-e az Alaptörvényt, nem kívánjuk megítélni, mivel álláspontunk szerint a bírói függetlenség és a mérlegelés joga illetve kötelezettsége önmagában is elegendő kell legyen a helyes jogértelmezésre. Mindazonáltal, ha T. Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Pp. 271 § (3) bekezdés a) pontja – a nem kellő definiáltság miatt – ellentétes az Alaptörvénnyel és emiatt módosítása szükséges, abban az esetben kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság a panaszindítványunkat az Alkotmánybíróságról szóló 2011.évi CL. törvény 26. § alapján bírálja el.

Kelt: Budapest, 2014. április 30.

